

Dindar Hıristiyanlara Zulmedenler İçin

Yaklaşık yüz yıl önce Doğuda medeniyetle ilk olarak tanışan dağlık bir köyden birkaç kişi alışveriş için Bitlis'e giderler. Yolda çok harika bir saat bulurlar. Bu şey canlı mıdır? Değil midir, diye tereddüde düşerler. Neticede ya canlı ise, büyüyüp bizi yerse; biz ne yaparız, deyip saati düz bir taşın üstüne koyup büyük bir taş ile onu ezerler.

Bu olmuş misal, çağımız insanının dinlere karşı uyguladığı davranışın aynısıdır. En yetkili profesör ve tarihçi dahi dinî literatürü bir köylü gibi anlatıyor; dinin evrensel gerçeklerini, zihnî melekeleri henüz açılmamış bir çocuk gibi algılıyor.

İşte bu günlerde bulunan 1500 yıllık İncil denilen tarihi bir kitap üzerine nice profesör ve tarihçi ekrana çıkıp konuşuyor. Dinin, vahyin ve dinler tarihinin gerçek manalarını ve gelişmesini bilmedikleri için, o dağlı köylüler gibi; dünyadaki bütün aydın dindarları üzecek kadar ilkel, çocuksu beyanatlarda bulunuyorlar. Biz bu ekran beyanatlarından yedi tanesini ve sade olarak ele alacağız. Ve yine sade olarak cevaplayacağız. Sade diyorum; çünkü ilmî yüksek bir makale yazarsak bu çağdaş çocuklar anlamaz; olan yine dine olur.

1) Kur'anda *Allah İncili indirdi*, diye iki-üç ayet var. Hâlbuki mevcut İncillere bakıyoruz; hiç de indirilmiş bir şeye benzemiyorlar. Demek henüz ele geçmemiş münzel bir İncil var. Ah, biz onu bulsak da şu Hıristiyanları düzeltsek, diyorlar. Bu iddiayı ortaya atanlar, çok temel ve her din âliminin bilmesi gereken üç noktayı bilmediklerini ispat etmiş oluyorlar. İşte:

a) İndirme manasına gelen inzal-enzele kalıbı, çok az olarak bir maddenin fizikî olarak yukarıdan indirilmesi manasında gelmiş. Genelde manevi bir indiriş ve ikram manasında kullanılmıştır. *Size demiri, indirdik. Size evcil hayvanları indirdik. Üzerinize bir uyku indirdi. Allah'ın size indirdiği gıdalar,*¹ mealindeki ayetler gibi. Nitekim bu kökten dilimize geçen menzil kelimesi de ikram ve ihsan yeri, konaklama yeri manasındadır.

Kur'anın 4/171'de anlattığı gibi; bazı peygamberler, kitap sahibi değildiler. Fakat her davranışlarıyla Allah'ın mesajını yaşayıp yaşatıyorlar. Mesela; Hz. İsa bizzat kendisi canlı bir vahiydir. Allah ona İncili (anlayış ve gerçek dini yaşamayı) indirdi. Havariler de birer elçi olarak bu anlayışı kaleme aldılar. Kur'anda İncil kelimesinin manası genellikle hikmet olarak veriliyor. *İsaya kitap ve hikmeti; Tevrat ve İncili verdi,*² ayetinde olduğu gibi. Kitap yasa ve hukuk demektir. Hikmet de anlayış ve yaşayış demektir. Hz. İsa zamanında Yahudilerde kitap ve yasa vardı; fakat hikmet yoktu. Cenab-ı Hakk, onu da İsa olarak indirdi, insanlığa ikram etti; eksiği kapattı.

b) Kur'an, Asr-ı Saadette Hıristiyanların elindeki mevcut İncilleri kabul ediyor; ***Hıristiyanlar İncil ile amel etsinler***³ diyor. İmam Fahreddin Razi bu kitapların İslamdan sonra değişmediği, tarihi bir realitedir, diyor.

---

¹ 3/154; 10/59; 39/6; 57/25

² 3/48

³ 5/47

c) Kuranda hiçbir yerde *Allah İsayaya İncili* indirildi, şeklinde bir ayet yoktur. Ayetler *İsayaya İncili verdik*, ifadesiyledir. Al-i İmran, 1 ve 65. Ayetler İncilin indirilmesinden söz ediyor. Bu da genel İncil manasında yani hikmet ve anlayışın indirilişi manasında olabilir. Maide, 47'de ise, *Ehl-i İncil (Hıristiyanlar) Allah'ın İncil içinde indirdikleriyle amel etsinler*, ifadesi önemli bir kalıptır. İncilin tümünün vahiy olmadığına işaret olabilir.

2) Bir İddia Daha: “Asıl Hıristiyanlıkta ritüeller ve şeriat vardı. Fakat Pavlos münafıklık yaptı; bunları kaldırdı. Bir dinin helal ve haramı yani şeriatı yoksa o din, din değildir.”

İşte bu iddianın dört açık cevabı vardır:

a) Kur'an Hıristiyanlıkta şeriat, helal ve haram yoktur, demiyor. Sadece İsa sayesinde bazı ağır tekliflerin kaldırıldığını söylüyor.⁴ Buna mukabil; Hıristiyanlar, ruhanî, zahit ve dinin yayılmasında olağanüstü bir şekilde seferber oldukları için bu açık kapatılıyor. Hz. İsa şu meseleyi şu üç mesajı ile açıklamıştır. Ben şeriatı kaldırmaya gelmedim. Şeriat su ile insanları temizliyor; ben ateş kadar yakıcı olan hizmet ve çile ile vaftiz ediyorum.

17-Sanmayın ki, ben şeriatı yahut peygamberleri yıkmağa geldim; ben yıkmağa değil, fakat tamam etmeğe geldim. 18-Çünkü doğrusu size derim: Gök ve yer geçip gitmeden, her şey vaki oluncaya kadar, şeriaten en küçük bir harf veya bir nokta bile yok olmayacaktır. 19-Bundan dolayı bu en küçük emirlerden birini kim bozar ve insanlara öylece öğretirse, göklerin melekûtunda kendisine en küçük denilecektir ve onları kim yapar ve öğretirse, göklerin melekûtunda kendisine büyük denilecektir. 20-Zira size derim ki, salâhınız (mütedeyyinliğiniz) yazıcılar ve Ferisilerinkinden (şekilci şeriatçılarınkinden) ziyade olmazsa, göklerin melekûtuna hiç girmeyeceksiniz.

21-İştittiniz ki, eski zaman adamlarına denildi: “Katletmeyeceksin” ve: “Kim katlederse, hükme (yargılanmaya) müstahak olacaktır.” 22-Fakat ben size derim: Kardeşine kızan her adam, hükme müstahak olacaktır; 27- “Zina etmeyeceksin,” denildiğini istittiniz. 28-Fakat ben size derim: Bir kadına şehvetle bakan her adam, zaten yüreğinde onunla zina etmiştir.” (Matta, Bap 5)

23-Vay başınıza, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını (zekâtını) veriyorsunuz ve şeriatin daha ağır işlerini: adaleti, merhameti ve imanı bırakıyorsunuz. Onları yapmalı idiniz, bunları da bırakmamalı idiniz. 24-Ey kör kılavuzlar, siz küçük sineği süzerek ayırırsınız, fakat deveyi yutarsınız! 25-Vay başınıza, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz bardağın ve çanağın dışını temizlersiniz, fakat onların içi soygunculuk ve taşkınlıkla doludur. 26-Sen, ey kör Ferisi, önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dışı da temiz olsun.” (Matta, 23. Bap)

b) Pavlos Hz. İsanın bu özelliğini bildiği için; yeni canlı Hıristiyanlığın bir daha o şekilci Yahudiliğe geri dönmemesi için Hz. İsanın bu mesajını esas almıştır. O günün en materyalist ve zalim medeniyeti olan Romayı ruhanî bir medeniyet yapmıştır. Evet, *Biz Havarilere vahyettik*,⁵ ayetinde kesinlikle Pavlos'un da payı vardır. Şekilci şeriatçilerimize sormak gerek: Acaba siz bu katı halinizle materyalist Avrupa'yı dindarlaştırabildiniz mi? Yoksa bu ruhsuz yaşantınızla dinsiz yetiştiren bir makine mi oldunuz?

c) Kur'an İncili kabul ederken Pavlos'un bütün mektuplarını da kabul ediyor. Ayrım yapmıyor. İsa için Allah'ın kelimesi ve ruhudur yani vahiydir, derken Havarileri de elçi olarak gösteriyor.

⁴ 7/157

⁵ 5/111

d) Pavlos'un insanlar imana gelsin, diye herkese ayak uydurması, ikiyüzlülük değildir. Gayet hikmetli ve şefkatli bir davranıştır. Acaba bu sonsuz şefkat ve İlahî aşka münafıklık demek; buna mukabil, sakal bırakmayan, sünnet olmayan kafirdir deyip, dinin ruhundan habersiz olanları dindar ve sofi bellemek, hangi dinde caizdir?! Hangi mantığa sığar?!

3) Dinsizlerin “*Kutsal kitaplar kendi aralarında çelişiyorlar. Demek din, yanlış bir şeydir*” dedikleri gibi; Avrupa dinsizleri ve Müslümanlar da “*İnciller birbiriyle çelişiyor; demek Hıristiyanlık hurafedir*” diyorlar.

Bu meselenin çok uzun bir cevabı var; şöyle ki:

a) Hiçbir semavi kitapta veya kendi aralarında çelişki yoktur. İsteyen benim Kur'an, Tevrat ve İncil üzere yazdığım 6 cilt kitabı alır, bakar; çelişki gibi görünen bütün detayları inceler.

b) Bu çelişki kuruntusu, o kutsal kitapları birer tarih kitabı olarak görmek ve ona göre değerlendirmekten kaynaklanıyor. Hâlbuki semavi bütün kitapların konuları, zamanlar üstü, evrensel, sosyolojik ve antropolojik yasalardır. Yalnız olaylar, süreçler ve detaylar bir miktar değişiklik gösterdiğinden bazı detaylarda farklılıklar var. Fakat asıl mesajlarda hiç fark yoktur. Ben iddia ediyor ve ispat ediyorum. Eğer doğru olarak yorumlanabilse, hiçbir dinî kitapta hiçbir çelişki ve yanlış yoktur. Fakat kitaplarını tarihî bir metin gibi gören Müslümanlar da, Hıristiyanlar da Yahudiler de eşit şekilde suçludurlar. Onun için dinsizler onlara üstün geliyor.

Misal olarak iki numune:

1) Âdem ancak İsa ile ekmeğin nasıl pişirildiğini öğrendi. Yani insanlık, İsa ve din ile sanat ve medeniyeti öğrenmiştir..

2) İsa olmadan Âdemin işlediği günah, asla insandan çıkmaz. Yani insan doğal olarak içgüdüleri tarafından yürütülen bir hayvandır. Günahkârdır; yani eksik ve nakıstır. Sonra din ve vahiy gelir; aciz bir hayvan olan o insan, melek seviyesine çıkar; sonra medeniyet kurar, yeryüzü yöneticisi olur. İslamiyet bu yöneticiliğe Allah'ın Halifesi diyor. Hıristiyanlık ise, Allah'ın Oğlu, diyor.

En çok eleştiri konusu yapılan şu iki masaldır:

a) Diyorlar ki; Âdem yedi bin sene önce idi. İsa ise 2000 sene önce idi. Hâlbuki ne Âdem yedi bin sene önce idi. Ne de İsa 2000 sene önce idi. İnsanlık var oldukça Âdem de vardır. Din hangi zamanlarda egemen olmuşsa İsa da o zaman vardır.

b) Yine diyorlar ki; biz Âdemin çocukları neden onun günahından sorumlu olalım. Bu, suçun bireyselliği ilkesine aykırıdır. İşte bu cümlenin cevabı şudur: Sen Âdemin çocuğu değilsin. Sen bizzat Âdemin kendisisin.. Ergenliğe varmakla iyi ile kötülüğü öğreniyorsunuz. Evlenip hayata ve tabiata müdahale ediyorsun. İşte sen ey insan, bu doğal günahın tek temizleyicisi İsa'dır; yani hukuk, inanç ve ruhanileşmedir. Yoksa ebediyen hayvanlık cehenneminde kalırsın.

4) Dördüncü İddia:

Kur'an, Fetih suresinde Sahabeleri tarif ederken şöyle diyor:

Muhammed, Allah'ın elçisidir. Onunla beraber olanlar; kâfirlere karşı şeditirler, aralarında birbirine şefkatlidirler. Onları sürekli rükûda, secdede, Allah'tan fazl ve rıza isteyenler olarak görürsün. Alametleri, yüzlerindeki secde izidir. Bu, onların Tevrattaki tarifleridir... İncildeki tanımları ise "Dal budak salan, güçlenip kalınlaşan, gövdesi üstüne dimdik duran, ekincileri hayrette bırakan, böylece kâfirlerin kinlerini boğazlarında tıkatan (zaman tarlasında kudret eliyle ekilen, iman ve İslam nuru ile sulanan) sağlam, kuvvetli bir ekindirler.

Fakat bakıyoruz; mevcut Tevrat ve İncilde bu müjde yoktur; demek bu halleriyle bu kitaplar batıldır. Ah, keşke Barnabas İncili elimize geçse de biz bunu Hıristiyanların başına vursak..

Bu iddianın cevabı: Bunlar Kur'anın ruhunu ve gerçek mesajını bilmedikleri için bu ayeti de yanlış anlıyorlar. Hâlbuki Fetih suresinde geçen ayetin gerçek manası şöyledir: Tevrat maddi bir medeniyet ve devleti öngörür. Fakat ibadet, mana ve ahiret işlerini tamamıyla becerecek bir neslin geleceğini lisan-ı haliyle müjdeler. İncil ise; mana, ibadet ve ahiret hayatına gereği gibi bakıyor. Fakat bu gerçekleri devlet ve millet seviyesinde yaşayacak bir neslin geleceğini o da lisan-ı haliyle müjdeler.”

Sahabeler ise; mana, ibadet ve ahireti yaşama yanında maddi kalkınmayı da becerdiklerinden, iki farklı boyuttan Tevrat ve İncilin takdirine mazhar olmuşlardır. Yoksa bu mealde bir ayet ne İncilde ne de Tevratta vardır. Sadece yukarıda anlatılan mana vardır ki; ayet Tevrat ve İncil haber veriyor, demiyor. Onların misalleri ideal olarak oralarda budur, diyor. **Misal**, aynı zamanda ideal örnek manasına gelir. Demek müjde, yüzde yüz ve herkesin görebileceği şekilde açık değildir. Yoksa imtihan sırrı bozulur; dinin manası kalmaz. Yani dindar ile dinsiz eşit olur; evrensel İlahî sistemde ise, böyle bir saçmalık olamaz. Her ne kadar bugünkü dindarların dedikleri içinden bazı iddialar, saçma olsa da...

Bediüzzaman da Yedinci Lem'ada bu ayeti bu şekilde tefsir etmiştir; şöyle ki:

“Zalike meselühüm fit-tevrati” fıkrasıyla ihbar ediyor ki: Sahabeler ve Tabiiler, ibadette öyle bir dereceye gelecekler ki; ruhlarındaki nuraniyet, yüzlerinde parlayacak ve cephelerinde kesret-i sücuddan hâsıl olan bir hâtem-i velâyet nev'inde alınlarında sikkeler görünecek. Evet, istikbal bunu vuzuh ile ve katıyyet ile parlak bir surette isbat etmiştir. Evet, o kadar acip fitneler ve dağdağa-i siyaset içinde gece ve gündüzde Zeynel-abidin gibi bin rekât namaz kılan ve Taûs-u Yemenî gibi kırk sene yatsı abdestiyle sabah namazını eda eden çok mühim pek çok zatlar, *meselehüm fit-tevrati* sırrını göstermişlerdir.

“We meselühüm fi'l İncil..” Şu fıkra ihbar ediyor ki: Sahabeler gerçi azlığından ve zaafından Hudeybiye Barışını kabul etmişler; elbette, her halde az bir zamandan sonra süraten öyle bir inkişaf ve ihtişam ve kuvvet kesb edecekler ki; rûy-i zemin tarlasında dest-i kudretle ekilen nev-i beşerin o zamanda gafletleri cihetiyle kısa, kuvvetsiz, nakıs, bereketsiz sümbüllerine nisbeten gayet yüksek ve kuvvetli ve meyvedar ve bereketli bir surette çoğalacaklar ve kuvvet bulacaklar ve haşmetli hükümetleri gıptadan, hasedden ve kıskançlıktan gelen bir gayz içinde bırakacaklar..⁶

Fetih suresinin bu son ayetinde ilginç nokta şudur:

⁶ Yani yeryüzü özellikle sosyal hayat bir tarladır. Kudret eli, çoban ve çiftçidir; insanları ebedî âlemler için yetiştirmek üzere onları ekiyor. İmansızlık ve ahlaksızlık ise, bu ekinlere musallat olan haşarat ve hastalıklardır.

Sahabenin asıl üstünlüğü Tevratın manevi ve İncilin maddi beklentilerini kendilerinde birleştirmeleridir. Ve bu mucizevî birleştirmeye işaretten, yukarıda anlatılan çapraz ilişkiden ayrı olarak Tevratın müjdesi olan manevi gelişimi anlatan kısım içinde *kâfirlere karşı serttirler*, vasfı vurgulanmıştır. Ve İncilin beklentisi olan *Devlete, çarşı ve pazara egemenlik* vasfını ekin ve ziraat kelimeleri ile anlatması, yine bu ikili birliği bildirmek içindir. Çünkü dört İncilde, kırk ayette, İncilin asıl misyonu olan manevi gelişim, tohum ve ekin kelimeleri ve benzetmeleri ile anlatılmıştır.

5) Diyorlar ki: İnciller İznik Konsilinde elendiler; onlarca İncillerden sadece dördü seçildi.

Bu tarihi bir iftiradır. İznik Konsilinde İncillerle ilgili bir karar yoktur. O Konsilde yapılan iş, Hıristiyan amentüsüne son şekli vermektir. Bugünkü kanonik ve sinoptik İncillerin kabulü, ta Miladi 94'te Kartaca şehrinde olmuştur. Çok ilginçtir ki, İncil kelimesinin sayısal değeri de 94'tür.

İznik Konsilinde muhalif kalan Aryus, Putperestlik bir daha hayat bulmasın, diye İsa'nın canlı vahiy oluşunu esas almamıştır. Beşeriyeti üzerinde daha fazla durmuştur. Bu ve benzeri tarihî gelişmelerden anlaşılıyor ki; Hıristiyanlığın sorunu bu gibi şeyler değildir. Onların sorunu taklid ve ilmî gerçekleri reddetmeleridir. Hâlbuki ilk nesil Hıristiyanlarda böyle bir şey asla yoktu. Hıristiyanlık devlet dini olunca her şey tersine döndü. İsa böyle bir tehlikeyi biliyordu ki; *Benim krallığım dünyevî değildir; uhrevidir. Yoksa benim en büyük özelliğim olan gerçekliğin şahidi olmak⁷ manası gerçekleşmez*, demiştir. (Yuhanna İncili..) Demek Roma İmparatorluğu İsanın cesedini çarşıya germiştir. Bizans İmparatorluğu ise, İsanın ruhunu çarşıya gerdi. Buna bir delil İncilde anlatılan şu olaydır: *“Bir gün bir kadın (sembol ilminde maddi kurum) İsanın üstüne bir sahan yağ döktü. Havariler, neden israf ettin, diye kızdılar. Fakat İsa, karışmayın; bu mukadderdir, dedi.”*

Mesih, kral olmak üzere kendisine yağ sürülen kişi demektir.

“İncil” kelimesinin etimolojisi için, *müjde, sevindirici haber, teselli edici mesaj*, denilmiştir. Biz bu manaları reddetmemekle beraber, bu kelime, daha ilmî ve kelime köküne daha yakın bir manaya geliyor, diyebiliriz. O da şudur: *İncil*, Arapçada *“NCL”* kök kelimesinden geliyor. *Necil*, yeni nesil, yeni dönem demektir. İncil kelimesi, bu *Necil* kelimesinin katmerli şeklidir. Yani yepyeni bir nesil, yapı ve dönem demektir ki: *Yeni Ahit* olarak da ifade edilir.

Ahit kelimesi, antlaşma manasında açıklanmışsa da, birinci ve gerçek manası dönem demektir. Evet, her yeni vahiy, Allah ile yeni bir sözleşme ve antlaşma olduğu gibi, her yeniçağ da aldığı yeni kültür ile yeni bir sosyal ve İlahî sözleşmeye girmiş demektir.

İncil'in bir ismi de hikmettir. Hikmet, yeni bilgi, bilimsel kültür, derin düşünce ve öze, asla döndürülmüş hukuk demektir... Evet, formel hukuk demek olan ve *kitap* (yazılmış hukuk) olarak ifade edilen ve daha çok ilkel (eski) dönemlerde geçerli olan Tevratı mukabil olarak, yenilik, bilgi, öz, samimiyet, yaşanılan hukuk demek olan İncil gelmiştir. Demek hem İncilde, hem İslâmî kaynaklarda *“İsa gelecek, yeryüzüne adalet ve barış getirecek”* şeklindeki müjdenin bir anlamı, bu yeni yapılanma döneminin müjdesi ve haberidir.

---

⁷ Meryem / 21

6) *Katolik Kilisesi, Meryem hiç evlenmedi. İsadan başka çocuğu olmadı, diyor.*

Fakat Matta 13. Bab, İsanın dört kardeşinden söz ediyor. Ve bu kavga 1700 yıldır, devam edip gelmiştir. Bu kardeşiniz Kur'anın dizaynı sayesinde İsanın kardeşlerinin manasını öğrendi. İşte:

İsanın Kardeşleri:

1. Miladi 250'li yıllardan beri unutulmuş bir gerçektir bu.. Dolayısıyla çok kafaları karıştırmıştır. Unutulduğundan dolayı... Bizim İslam dininde de böyle unutulmuş ve zamanla yanlış anlaşılan gerçekler az değildir.
2. Malumunuz bütün dinlerde vahyi anlamak için iki temel, bir de tali üç bilgi kaynağı vardır.
  - a) 5 iç, 5 de dış duyularla biz vahyi anlarız.
  - b) 10 veya 12 kişilik dindar ve doğru zatların aktardıkları güvenilir HABER. Buna Arapçada tevatür denilir. Yani kopmaz kulp; yani güçlü dayanak...
  - c) Tali kaynak: Keşif ve rüyalar.
3. İşte Katolik Kilisesi Hıristiyanlık mirasını nesilden nesle tevatürle gelenek olarak bu güne getirmiştir. İsanın tarihi varlığı da bu tevatürle sabittir. Dolayısıyla kimsenin şüphesi olmasın. Bu ilmen sabittir. İncillerin bize gelmesi de böyledir.

İslamda da Kur'an bize böyle gelmiştir. Fakat hadislerin bir kısmı, Miladi 325'ten önce halk arasında yayılan İnciller gibidir. Constantine dindar olunca, onları yasak etti. Ve Kilisenin elindeki İncilleri esas aldı.

İslam Tarihinde Hadisler, müçtehitlere has malzeme olarak kabul edilmiştir, avama bırakılmamıştır. Fakat bu Deccal asrında herkes müçtehit kesildi. İşler karıştı. Evet, maalesef Protestanlığın çıkışından beri avamileşme belası insanlığın başına gelmiştir.

4. Katolikler, evrensel manayı, geleneği, metafiziği, ruhaniliği o kadar çok esas aldılar ki; metni unuttular. Sonra bir kısım Protestanlar geldi. Siz Allah'ın kitabına uymuyorsunuz, dedi. Yusuf, Meryemle evlenmiştir; ondan İsanın dört kardeşi de doğmuştur, dediler. (Bakınız! Matta, 13.. son ayetler.) Tıpkı bir kısım Vehhabilerin dindar Müslümanları şirk ile suçlamaları gibi...

Dile hâkim, dindar, Arapça ve geleneği bilen Süryani bir rahip, sohbet sırasında az da olsa bu farka değinmişti. Onlara göre yani Katolik kilisesine göre; İncil, İsa'nın kardeşlerinden söz etse de biz biliyoruz ki; onun kardeşleri yoktu ve Meryem bakire kaldı. Ben bugün onların ne dediğini anlıyor ve size yazıyorum.

5. Resullerin İşleri kitabı, Maide ve Yasin sureleri, Havarileri peygamber sayıyor. Nasıl peygamberler Cebrailden (bilgi ve iletişim meleğinden) vahiy aldılarsa, onlar da İsadan ve Ruhul-Kudüsten (velayet ve maneviyat meleğinden) vahiy aldılar. Demek onların İncilleri yazması gaybi, metafizik gerçeklere göre olmuştur. Fakat bütün tarihe rengini veren bu gerçeklik, İsanın beşeriyetine göre değil de onun Allah'ın oğlu (kelamı ve logosu) olması itibariyledir. Ve evrenseldir, zamanlar üstüdür, özellikle bu çağa çok bakıyor.

6. İncilin ve Kur'anın yüzer ayetiyle sabittir ki, İsa; vahiy, dinî ve ruhanî yaşam demektir. Anası (çevresi ve onu yetiştiren) da Meryemdir. Onun bu yüce ve İlahî değerinin peygamber ve vahiy olmayan dört kardeşi vardır.

- Yahuda (Yahudi Kültürü) (Matta, 13. bap)
- Yusuf (Arap Kültürü) (Matta, 14. bap)
- Simon (Petrus) (Avrupa Kültürü) (Matta, 16. bap)
- Yakup (Genel Medeniyet) (Matta, 15. bap)

Geniş bilgi için Tevrat ve İncil üzerine yazdığım kitaplara bakabilirsiniz.

7. Bu İsa'nın ve kardeşlerinin, bir İsa öncesi biri de İsa sonrası iki temel örneği vardır. Meryem suresi, bu ana gövde ile iki kanadı anlatmak için inmiştir. Bu gözle bütün sureyi oku!

a) Nuh (din, vahiy; yani ilk İsa)

Kardeşleri;

- İbrahim (Tevhid ve İslam)
- İshak (Yahudi Kültürü)
- Yakub (İnsanlık ve Medeniyet)
- İsmail (Arap ve Medeniyet)

b) İsadan sonraki model:

- Kuran (İsa gibi Allah'ın kelamı ve mucizeli)
- Muhammed (Meryem; İsa'yı doğuran yani vahye gebe kalan ve onu doğuran)
- Ebu Bekir (İbrahim; mütevazı, muvahhid, toprağı temsil eder)
- Ömer (İsmail, Arap kültürünü ve hâkimiyetini ve ateşi temsil eder)
- Osman (İshak ahlakında, mutlu, geçiş dönemi ve havayı temsil eder)
- Ali (Yakub, insanlık, velayet ve suyu temsil eder)

Demek Hz. Muhammed Kur'anı getirdi. Fakat bu gerçekler de onun ek ürünleri oldular.

Ve İsa saf dini ve vahyi getirdi. Fakat onun sonucunda şu değerler de doğdu:

- Yahuda (Hristiyan ve Yahudi Kültürü)
- Yusuf (Arap Kültürü)
- Petrus (Avrupa Kültürü)
- Yakup (Genel Medeniyet ve Teknoloji)

Yani İsa sayesinde bu değerler, ilave olarak insanlığa armağan edildi. Fakat İsa onlarla çok ilgilenmedi. Çünkü onlar İsanın yerini almak istiyorlar. (Bakınız, Matta, 12. bap, son 5 ayet)

7) İslam varken, diğer dinlerdeki insanlar dinlerini bırakıp ona inanmadan cennete giremezler, şeklindeki milliyetçi iddianın da cevabı, daha önce Hayrettin Karaman Hocanın bu konudaki eksik fetvasını tamamlayan bir yazımızdır. Aşağıda okuyabilirsiniz.

Yazıyı okumaya geçmeden önce iki hatırlatmada bulunalım:

a) Kim Allah'ı, dinin manasını ve gerçeğini sınırlandırır o cennete giremez. Çünkü sınırlı bir Allah'a ve sadece şekli somut bir dine inanmak, insanı mutlu etmez. O somutluk ve sınırlılık, daima onun vicdanını yakan bir cehennem olur. Müşriklerin cennete girmeyişinin sebebi budur. Çünkü müşrik, Allah'a ve Allah'ın dinine, keyfi olarak sınırlar çizer.

b) Ey bütün dünya dindarları! Bu dar kalıplardan çıkın, dünyaya iman (güvenlik) ve adalet getirin. Yeni bir medeniyet inşa edilsin.. Yoksa bir kıyamet kopacak; faturası da sizlere çıkacaktır. Çünkü siz çeşmenin başında oturup, diğer mağdur insanların su içmesine engel oluyorsunuz. İşte size evrensel İsa; ona yapışın.. Çünkü *Ahırzamanda İsa gelecek; Deccal ile ifade edilen bütün zulüm ve yanılmaları ortadan kaldıracaktır*. Demek nüzul, kâğıtlardan oluşmuş bir kitabın veya bir cesedin fizikî olarak gökten inmesi değildir. Böyle bir anlayış müşrikçe ve putperestçedir, diye Kur'an bizi uyarıyor.⁸

Kur'anın Kutsal Kitaplar ve Ehl-i Kitap Hakkındaki Hükümü:

Bu konuda en yetkili kabul edilen Hayrettin Karaman Hocadır. Ve Diyalog isiminde bir kitap da yazmıştır. Fakat fikirlerinde beş-on önemli çelişki ve yanlış var; şöyleki:

Maide suresi açıkça: *Yahudiler, Tevrat'tan sorumludurlar. Kim, Tevratı uygulamazsa, onlar zalimlerin ta kendileridir. Çünkü Tevrat yasa ve hukuktur (kitaptır.) Yasayı uygulamayan ise, zalim olur, diyor. (5/45)*

İncil ehli, İncil ile amel etsinler, İncilde hidayet ve nur (inisiyasyon ve aydınlanma) var. Tevratın (yasanın) delil ve ispatı olan maneviyat yanında muttakiler için öğütler vardır. Kim bunlarla amel etmezse onlar fasıkların ta kendileridir. (5/47)

Yani İncil, hikmet ve manevi seyr u sulük (başka bir tabir ile ahlak, arınma ve anlayış) kitabı olduğundan onunla amel etmeyen fasık (ahlaksız) olur.

44. ayette ise, şöyle deniliyor: *Tevratı biz indirdik. Onda nur ve hidayet (inisiyasyon ve aydınlanma) var. İslam üzere olan peygamberler, rabbaniler (maneviyat önderleri) ve ahbar (âlimler) onunla amel ediyorlardı. İşte kim Allah'ın dininin bu üç temelini (yani peygamberliği, maneviyatı ve ilmi) inkâr edip, dini dünya için satarsa, Allah yerine insanlardan korkarsa onlar kafirlerin ta kendileridir..*

Bakın bunlar gibi birçok uzun ve açık ayete rağmen Hocamız çıkıp: Efendim, bu emirler, Tevratın ve İncilin nesih ve tahrif olmayan yerleri içindir. Bu gibi ayetleri, ehl-i kitabı kâfir sayan diğer ayetlerle beraber üst üste düşünmek gerekir, diyor. Kitabından anlaşıldığı kadarı ile Ortaçağ bilgisiyle düşünen Hocamıza sormak lazım:

- 1) Bu gibi açık, net ve ısrarlı ayetler indiren Allah, nesih ve tahrifin olduğunu bilmiyor muydu? Neden bir kelime ile dahi olsa bu iki meseleye baktırmadı?
- 2) “*Kur'an, asla çelişki içermez*” denilmiyor mu? Eğer bu kitaplarda tahrif ve nesih olsa; bu açık bir çelişki olmaz mı?

---

⁸ 25/32

- 3) Kur'an ısrarla Tevrat ve İncili mesnet kabul etmiyor mu? Nesih ve tahrif olan, bir işe yaramayan bu kitapları nasıl dayanak kabul edebiliriz?
- 4) Kur'an nerede ve hangi cümleleri ile Ortaçağın anladığı biçimde o kadim kitaplarda nesih ve tahrif vardır, diyor!?
- 5) Neden Hoca, Maide, 48'de anlatıldığı üzere; kitap (anayasa) ve hikmet (bilimsel anlayış) ile ihtiyaçlara göre değişen şeriatın (mezhep hukukunun) ve minhacın (yöntemin) birbirinden farklarını bilmiyor? Hayrettin Hocamız, bu ayette anlatılan evrensel çeşitliliğin ve pozitif sosyal yarışın hikmetini ve tarihi bu şekilde oluşturan İlahî iradeyi bilmiyor mu?!

Hayrettin Hocamız, Nisa 123. ayet, Müslümanlara ve Ehl-i kitaba hitaben inmiştir, diyor. Bu ayeti, *Kurtuluş, Cennete girmek, siz Müslümanların ve Ehl-i Kitabın arzuları ile değildir*, diye çeviriyor. Hâlbuki bu ayet, Müslümanlara değil de; müşriklere ve o günün Ehl-i Kitabına hitabendir. Çünkü Müslümanlar yeni bir din ile gelmişlerdi. Haliyle Ehl-i Kitabı ehl-i necat kabul ediyorlardı. Fakat statükoyu elinde tutan müşrikler ve dini tekellerinde gören Ehl-i Kitap, Müslümanları heterik ve sapık sayıyorlardı. Hayrettin Hoca ayetlerin bağlantısına ve eski tefsirlerden Nesefiye baksaydı, bunu açıkça görürdü. İşte bakın; hem kendisi, tefsirler olmadan Kur'ana mana veremeyiz, diyor. Ve hem de tefsirlere muhalif olarak bu 123. ayete mana veriyor. Gerçekten bugünkü Müslümanlar Asr-ı Saadetteki konumu bilmiyorlar. Çünkü Asr-ı Saadette Ehl-i Kitap, her sahada makbul dindarlar sayılırdı. Kur'an onlardan sadece Müslümanlara karşı düşman olmamalarını ve dinî tekelcilik iddialarını bırakmalarını istiyordu.

Hayrettin Hoca Ehl-i Kitaptan ehl-i necat olmayanları da var, diyor. Fakat bu iddiası için sağlıklı bir ölçü belirtmeyip politik bir üslup kullanıyor. Hâlbuki Kur'an, Beyyine suresinde *Ehl-i Kitaptan kendilerine beyyine (açık, mucizevî delil) geldiği halde Kur'anı ve Muhammedin peygamberliğini reddedenler, hakikatten kopmuşlardır; onlar kâfirdirler*, diyor. Çünkü hakkaniyetini gördüğü halde dinî değerleri reddeden bir insan, kendi elindeki değerlere de inanmıyor; dini sadece bir milliyetçilik ve dünyevi bir meta olarak görüyor, demektir.

Sormak lazım:

Hayrettin Hocamız, Diyanet ve İmam Hatipler şimdiye kadar dinin ve vahyin mucizevi yapısının delillerini göstermek yerine, dinde tekelcilik iddialarından ve Tevrat ile İncile hakaretlerden başka ne yapmışlar; neler yayınlamışlar?!

Neden Hayrettin Hoca, Bakara 62.de anlatılan ve insanın kurtuluşuna yeterli sebep olan; sonsuz bir *Allah'a iman, ebedî hayata iman ve amel-i salihî (yararlı işleri)* necat ve kurtuluş için yeterli görmüyor da; ihtilafli ve dinî değerleri çok tali olan detayları şart koşuyor. Acaba dinsizliğe mağlup biz dindarlar, ne zaman Ortaçağın kafasını bırakıp çağdaşlarıyla hesaplaşabilecekler, diye sormak gerekiyor. Hocanın Maide, 50. ayet yani *Ehl-i Kitaptan dost veya yönetici edinme* hakkındaki izahları da yetersizdir. Çünkü Kurtubi'nin de açıkladığı gibi; bu hüküm, dindar Müslümanların aleyhinde dinsizlerle ittifak kuran ve Müslümanları imha etmeye çalışan bir kısım ehl-i kitap içindir. Bugün de böylelerle dost olmak veya onları yönetici seçmek, dinin kutsallığına darbedir. Yoksa eğer Ehl-i Kitap dindarlardan yana ise, yönetici de seçilir, dost da edinilir. (Münazarat kitabı) Bu hüküm ve bu detay 50. ayetin 49, 48 ve öncesi ile bağlantısına bakılırsa gayet net olarak görünür.

Bütün bunlarla beraber; Kilise ve Hahamlığın bir kısım yetkilileri de Hayrettin Hocadan farklı değildir. Onun için bizler dini anlamıyoruz; kalkıp kabuk ve şekil ile uğraşyoruz. Samimiyet ve ihlâs demek olan din dili ile değil de, diploması ve politika diliyle diyalog yapıyoruz.

Bütün bu izahların sonucu şudur:

Bütün İlahî dinler; meslek ve meşrepleri, gündem ve ritüelleri, hukuk ve yasaları, kurum ve kuruluşları ne olursa olsun; hepsinin amacı insanı yüceltmek, onu geliştirmek, yaradılışın amacını gerçekleştirmektir. Yedi sene önce, dinin bu temel hedefini Hz. İsa bazında şöylece özetlemiştim:

İsa'nın İmtihan Edilmeye ve Çileye Sebep Olması

İsa (vahiy ve din,) toplumlarda son derece gelişmeye müsait, bereketli bir diyalektik sürecin başlamasına sebep olur. Hatta denilebilir ki: Eğer din ve iman olmasaydı, insanlık hiçbir zaman vahşetten çıkmazdı. Ve ancak dinin sayesinde insanlık bugünkü mukadder gelişmesini gösterebilmiştir.

Bununla beraber, bu gelişme içinde bazıları kaybediyor. Yoksa herkes kazansa diyalektik süreç oluşmayacaktır ve gelişme de olmayacaktır. Yani büyük kötülük ve yokluk olmasın, diye küçük kötülük göze alınmıştır. Zaten imtihan kelimesi, maddenin ateşe atılması ve iyisiyle kötüsünün birbirinden ayırt edilmesi demektir. İşte her adımı ve her hareketi barış, sevgi, bağışlama olan Hz. İsa, bu manada Matta, bab 10'da şöyle diyor:

“Yeryüzüne selamet getirdim sanmayın, ben selamet değil; fakat kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben adamlarla babasının, kız ile anasının, gelin ile kayınvalidesinin arasını ayırt etmeye geldim.”

Yani yepyeni bir hayat, yepyeni bir anlayış ve yepyeni bir yapılanma getiriyorum. Ve bunun sonucu olarak dindar evlatlar, kâfir ebeveynlerinden kopmak ve ayrılmak zorunda kalacaklardır. Böyle yeni bir yapılanmanın altyapısı da ancak son derece fedakâr, çilekeş, ruhanî, mucizekâr bir nesil olabilir; İncil baştanbaşa böyle bir neslin temelini atıyor. Hz. İsa kendisi de böyle yeni bir dünyanın kurulması için çarmıha gerildi. Hz. Yahya'nın, *O sizi Ruhul-Kudüs (esin) ve ateş (çile) ile vaftiz edecektir*, sözünü doğru çıkardı.

05. 03. 2012
Bahaeddin Sağlam